

У исто време радници у Србији имају две потпуно различите пословне ситуације. Једни протестују и штрајкују данима а други дане свога радног времена проводе на мору, у оквиру синдикалних Радничко спортских игара 2009. године. По расположивим подацима у Србији трају раднички протести у 24 града. Од тога неки као што су протести у Нишу и Куршумлији трају данима. Један део радника штрајкује глађу док се други део одлучио за протесте у виду блокаде путева, железнице или јавних установа. Парадокс лежи у томе што је током 2009. године организовано 24 радничко-спортских игара, како у земљи тако и у иностранству. Омиљене дестинације српских радника су Грчка, Чањ у Црној Гори и Палићко језеро у Србији. За то време Скупштина зврји празна. Део посланика је на заслуженом одмору, док део министара у Влади Србије доноси низ важних закона. од којих су Закон о просторном планирању и уређењу као и измене Закона о информисању – закони који су побудили највећу пажњу јавности.

Радничко-спортске игре медицинских радника Србије су се почетком јуна одржале у Чању – било је преко 2000 учесника. Надлежни у Министарству здравља кажу да о томе не знају ништа. У синдикалним организацијама кажу да је део трошкова сносио синдикат а један део су сами радници отплаћивали у више рата. По подацима туристичке агенције која је организовала одлазак на радничко-спортске игре, седмодневни боравак у Чању кошта 130 евра по особи. Простом рачуницом долазимо до бројке од 260 хиљада евра. Запослени у рудницама Србије су прошле недеље посетили Лепенски вир. Боравак од 4 дана је платила држава. Ако сумирамо укупан број радника свих државних предузећа и установа долазимо до бројке од 18.000 радника који су у 2009. години учествовали на радничко-спортским играма. Укупни трошкови пута, боравка и спортских такмичења износе 1.800.000 евра. Поставља се питање ко је све то платио? Ако су половину платили синдикати а другу половину држава, долазимо до изузетно јаког утиска. Србија је земља богатих јавних предузећа и изузетно имућних синдиката. Да ли је то заиста тако?

По проценама економиста, за 5000 евра је могуће отворити једно радно место. За 1.800.000 евра било је могуће отворити 360 радних места. Чињеница да и није нека бројка, али је заиста велики луксуз потрошити скоро 2 милиона евра на радничко-спортске игре, поготову у Србији у којој је све већи број незапослених и незадовољних.

Србија је заиста земља радничких апсурда.